

Kringloopwinkel de Marske en kantoor SNR in Hippolytushoef.

Een winkel die pas twee jaar geleden zijn deuren opende. Wél een winkel maar niet zó maar een winkel. Een hele geschiedenis gaat er aan vooraf.

In de winkel, die volledig op vrijwilligers draait, werken n.l. heel wat verschillende mensen met ieder een eigen achtergrond. In totaal zijn er meer dan veertig vrijwilligers aan het werk. Niet allemaal tegelijk maar verdeeld over drie dagen en tijdens bijzondere momenten.

De winkel is iedere dinsdag, donderdag en zaterdag van 10 tot 16 uur open. In de winkel werken “gewone” vrijwilligers. Mensen die soms al jaren het doel van Stichting Netwerk Roemenië ondersteunen waar de winkel de “fundraising” van is, maar daarover later meer. Ook zijn er vrijwilligers die zich de afgelopen twee jaar hebben aangemeld bij het starten van de winkel.

Op een avond in oktober 2014 is er, na een oproep in de plaatselijke krant, de Wieringer Courant over het geven van informatie over het doel van de winkel, een bijeenkomst geweest voor geïnteresseerden in vrijwilligerswerk voor de winkel. Daar zijn mensen op af gekomen en hebben zich aangemeld om te komen helpen. In de loop van de tijd deed ook de gemeente Hollands Kroon een beroep op de organisatie om mensen die een uitkering krijgen en daarvoor een tegenprestatie moeten leveren, dit zouden kunnen doen bij de Marske. Daarnaast waren er aanmeldingen vanuit de GGZ met de vraag of er mensen mee zouden kunnen helpen en naar vermogen zouden kunnen bijdragen aan het succes van de Marske en het doel dat ze nastreeft. De Marske sloot zich voor deze groep aan bij stichting Heemz.org en op dit moment werken er drie mensen onder begeleiding van een professionele kracht twee van de drie dagen mee in de winkel. Al snel speelde ook de groep vluchtelingen een rol mee. Voor het leren van de Nederlandse taal was het een uitgesproken kans om via het werken in de “winkel” de taal beter te gaan beheersen naast het feit dat deze mensen ook een goede dagbesteding zouden krijgen én er een stuk integratie zou plaats vindt.

De winkel en zijn voorgeschiedenis

Aankomst in Moldavisch deel van Roemenië in 1992. V.l.n.r. Dick Krabbendam, Clemens Sweerman

Om een lang verhaal zoveel mogelijk in te korten; Alles is bijna 25 jaar geleden begonnen. De oprichter van “Stichting Netwerk Roemenië” en tevens de huidige voorzitter, Dick Krabbendam had in 1992, ver voor de stichting werd opgericht, een wilde fietstocht gemaakt in het nog maar pas van zijn dictatuur ontdane Roemenië. Een tocht, samen met deels twee,

deels één medefietser van zo'n 1500 kilometer door dit land met tent en kooktoestel. Een tocht vol avontuur en zeker ook gevaar. Na afloop wilde hij, na drie roofpogingen, waar er één van slaagde, nooit meer terug naar dit Oost-Europese land.

Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en na het schrijven van een boekje over "zijn" avontuur en de aandacht die dit kreeg, besloot hij om met het geld dat hij met de verkoop van het boekje had verdient hulpgoederen naar Roemenië te brengen. Via een plaatselijke kerk werd er een actie op touw gezet en het jaar erop, in 1993, vertrokken twee busjes met in totaal zeven mensen naar Roemenië om daar bij een artspraktijk in Roemeens Moldavië en in een kindertehuis in Miercurea Ciuc al de goederen die ze mee hadden af te leveren.

Achtervolgd door de nodige pech onderweg bleef het voorlopig bij één tocht (van deze tocht zijn nog videobeelden bewaard gebleven) Pas in 1998 werd een tweede tocht door de zelfde persoon voorbereid en opnieuw gingen twee busjes op pad, maar nu met vier mensen en weer stampvol met goederen. Ook nu werden dezelfde adressen bezocht en in datzelfde jaar kwamen de kinderen met begeleiding uit een klein kindertehuis in Miercurea Ciuc op vakantie naar Wieringen en werden bij gastgezinnen ondergebracht. Over en weer ontstonden steeds meer contacten en werd er heen en weer gereisd waarbij via bestaande hulporganisaties hulp werd geboden, vooral op materieel gebied.

Vakantie 2004

Het was 2004 toen Krabbendam voor het eerst met zijn gezin "op vakantie" ging in Roemenië, maar nu met de auto i.p.v. op de fiets. Het werd een schitterende vakantie in een heel gastvrij en bijzonder mooi land. Tijdens deze vakantie kwamen ze ook in contact met hulpverleners die op een camping een kinderkamp aan het leiden waren. Zelf stonden ze ook op deze camping en ze werden getroffen door de manier waarop deze hulpverleners met de, wat men toen nog niet wist, Roma- kinderen omgingen. Toen de vraag werd gesteld of zij ook niet zelf, met hun kerk, zo'n groep zouden willen meehelpen te leiden, werd er een zaadje gelegd die zich later ontwikkelde tot een flinke boom.

In de winter van 2004 werd Roemenië opnieuw bezocht maar nu om diegene die de uitnodiging had gedaan terug te vinden want thuis bleek zijn adres "onbekend" te zijn. De leider werd met het nodige speurwerk terug gevonden in Sighisoara, de stad waarvan men was te weten gekomen dat hij daar vandaan moest komen.

Tijdens dit bezoek dat een week ging duren kwam ondergetekende in aanraking met meerdere hulpverleners en werd ook meegenomen naar projecten. Zo werden er huizen gebouwd voor daklozen. Ook werden er gezinnen in benarde situaties bezocht en al snel

besloot Krabbendam om te proberen een “bouwteam” samen te stellen. Dit lukte en na een voorbereidingsweek in april in Roemenië vertrok in augustus 2005 het eerste “bouwteam” van de even daarvoor opgerichte Stichting Netwerk Roemenië “in oprichting”. Met elf mensen werd er die zomer gebouwd aan twee woningen in de plaats Tigmandru. Aan het meedoen met een kinderkamp kwamen ze dat jaar nog niet toe.

Op 6 juni 2006 werd de “in oprichting” bij Stichting Netwerk Roemenië door een notariële acte verwijderd en was de stichting een feit. Al snel werd het ook afgekort tot “SNR”. Tussen 2006 en 2016 zijn honderden mensen mee geweest binnen een team van de SNR. In dat eerste jaar zijn we met een groep van 32 mensen overal uit het land vandaan 5 weken wezen bouwen, schilderen, zingen, evangeliseren (we zijn Christenen) en hebben we meegeholpen met ons eerst kinderkamp. 2010 werd een zeer enerverend jaar met maar liefst 4 projecten met teams, verdeeld over het hele jaar. Ook hebben we inmiddels 11 keer een voedselactie georganiseerd in de winter en hebben we samen met collega- hulpverleners uit zowel het buitenland als Roemenen ter plaatse gezinnen en individuen een voedselpakket kunnen geven. We hebben inmiddels een sponsorprogramma voor tieners die nog naar school willen maar voor wie dat financieel door huiselijke omstandigheden niet mogelijk is.

Ook kregen we van alle mogelijke kanten hulpgoederen aangeboden, bestaande uit kleding, meubels, elektrische apparatuur, bedden, matrassen enz. enz. In de eerste jaren werden deze overgebracht naar Petten waar we in een groot gebouw de kelder mochten gebruiken als opslag. 1x per jaar werd er een vrachtwagen geladen en gingen deze goederen naar de Roemeense stichting “Veritas” waar we nog steeds mee samen werken.

Doordat echter tot twee keer aan toe onze goederen in Petten letterlijk onder water kwamen te staan door vandalisme van campinggasten, hebben we gezocht naar een andere ruimte. Vervolgens hebben wij bijna 10 jaar de beschikking gehad over een boeren schuur in de Wieringermeer. Onder niet bepaald de meest hygiënische omstandigheden werden daar de goederen incl. kleding en in de winter ook conserven bewaard. Maar de situatie ging daar hard achteruit en meerdere malen hebben we geprobeerd via de Gemeente Wieringen een gebouw te bemachtigen. Dit liep helaas iedere keer op niets uit.

Onderwijl hadden we wel een beleidsplan/ visie op papier gezet waar de doelen voor de toekomst in stonden omschreven. Eén van die doelen was om naast een programma, geschreven voor verdere hulp in Roemenië, ook een apart programma te maken om in eigen omgeving “dienstbaar” te zijn. In deze visie wilden we m.n. een kringloopwinkel voor fundraising gaan opzetten, gecombineerd met een inbreng en sorteercentrum van goederen. In Roemenië wilden wij een tweede kringloopwinkel proberen te starten. De opvatting was bij ons ontstaan dat de eeuwige “gratis- hulp” het land niet vooruit had gebracht. Het zou goed

zijn wanneer zelfs arme mensen voor wat ze nodig hebben of graag willen hebben een offer zouden brengen. Het verhoogd het gevoel dat het werkelijk van hun zelf is en ze gaan er zeker zuiniger mee om. Alleen de meest armen met echt geen inkomsten zouden we gratis via een nog op te richten stichting ter plaatse willen helpen door het doneren van de basis levensbehoeften.

In 2014

Nadat de gemeente Wieringen opgegaan was in de gemeente Hollands Kroon kregen wij na een uitnodiging van ons, bezoek van Han Wonder van Hollands Kroon. Hij kwam in de schuur kijken onder welke omstandigheden er werd gewerkt en alles werd bewaard. Bij hem was het meteen duidelijk dat dit volstrekt ontoelaatbaar was om hier nog langer mee door te gaan. Hij vroeg waar wij mee geholpen dachten te zijn, en omdat de visie al jaren klaar was vertelden we dat we het liefst een oude school zouden willen hebben om daar in te trekken om onze doelstellingen uit te gaan voeren.

Na veel heen- en weer contact kregen we in het voorjaar van 2014 van de gemeente te horen dat de basisschool de Marske in Hippolytushoef vrij kwam en we daar op basis van anti- kraak na de zomer onze intrek in mochten gaan nemen. In september van datzelfde jaar, nu dus twee jaar geleden, kregen we daadwerkelijk de sleutel overhandigd en konden we er in trekken.

Als eerste werd alle kleding overgebracht en, wat we voor die tijd altijd in een kerk of een boerderij deden; nu werd de kleding voor transport uitgezocht in onze eigen “de Marske” (want we vonden het leuk om de naam van de school over te laten gaan in onze “onderneming”). Binnen een mum van tijd hadden zich vele vrijwilligers gemeld en die zijn er nog voor het grootste deel.

Ook de buurt reageert erg positief en velen komen wanneer de deuren open zijn even langs. We proberen de mensen, waaronder nogal wat ouderen, een plek te geven waar ze even lekker kunnen “buurten” met gratis koffie en thee en een luisterend oor. Veel hulp is er bij het sorteren van de goederen. Een deel daarvan gaat naar de eigen winkel waar het door verkoop omgezet wordt in geld. Dit geld wordt gebruikt voor directe hulp in Roemenië. We steunen ook mensen in Roemenië die naar het ziekenhuis moeten maar dat niet kunnen betalen. Officieel is de gezondheidszorg gratis maar door corruptie is dat helaas anders.

Tevens wordt een kinderopvangproject in de Roma- buurt in het dorp Soard bijna volledig door de SNR gesponsord. De verbouwing van het oude gebouw is door de SNR bekostigd en ook de inrichting en vanaf oktober 2016 is het de bedoeling dat de 22 kinderen die er gaan

komen, dagelijks een gratis lunch krijgen. Ook wordt het organiseren van kinderkampen financieel mogelijk gemaakt.

Daarnaast is in december 2015 onze eerste kringloopwinkel in Sighisoara geopend, die de naam "Maxima" draagt. Inmiddels draait er ook onze eigen Roemeense associatie met een gemengd Roemeens/ Nederlands bestuur onder de naam Associatie Pro Familia Sighisoara. De kringloopwinkel levert drie betaalde krachten op (werkgelegenheid) en voorziet qua aanbod in een grote behoefte. De winkel draait dan ook goed. Alle spullen komen bij de SNR vandaan en iedere twee maanden gaat er een vrachtwagen naar Roemenië voor de goederen en de donatie- goederen. We hebben daarnaast ook twee opslagplaatsen in dezelfde stad en alle winst van de winkel wordt ook hier gebruikt voor het helpen van de allerarmsten. Alle goederen komen bij de SNR van veelal particulieren, De 'gunfactor' is groot want de kwaliteit van wat binnen komt is veelal hoog.

Tot zover...

Want de SNR wordt wellicht binnen zeer korte tijd geconfronteerd met een groot probleem. Want het gebouw "de Marske" wordt misschien als locatie aangewezen waar de "brede school" van Hippolytushoef moet gaan komen. Van alle locaties die beschikbaar zijn/ waren heeft de gemeente Hollands Kroon de school of liever gezegd de grond flink in het vizier gekregen. Begin oktober gaat de kogel door de kerk ofwel wordt de definitieve locatie aangewezen. Bij een voor ons ongunstige beslissing betekent dit, dat ons gebouw afgebroken gaat worden en wij weer min of meer dakloos worden. En dat zou echt een klap zijn want vele mensen hebben bij ons een plekje gevonden. Variërend van dagelijkse bezoekjes, leuke dingen kunnen kopen voor een lage prijs, dagbesteding, de taal leren, sociale contacten onderling etc. en ook in Roemenië wordt er op ons gerekend.

Het gaat de SNR / de Marske natuurlijk erg aan het hart dat wij dit pand zouden moeten verlaten. Het heeft alle aspecten wat we ons maar wensen kunnen en is uitermate geschikt voor ons doel. Maar als wij er dan toch uit moeten, dan zouden we natuurlijk bijzonder graag een nieuwe locatie willen betrekken. Feitelijk hebben wij een stuk zorgplicht van de gemeente overgenomen door zonder enige vergoeding mensen op te vangen en ze een doel te geven. Overigens, de Marske hebben we niet gratis. Per maand wordt 600 euro betaald waarbij de energie (gas, elektriciteit, water) verder voor dit bedrag door de gemeente wordt geleverd.

Hoe gaat onze toekomst er uit zien?

- [Klik om dit te e-mailen naar een vriend \(Wordt in een nieuw venster geopend\)](#)
- [Klik om af te drukken \(Wordt in een nieuw venster geopend\)](#)
- [Klik om te delen op Facebook \(Wordt in een nieuw venster geopend\)](#)